

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **MIREL INVEST,** družstvo, se sídlem Příkop 834/8, Brno, zast. Mgr. Radimem Strnadem, se sídlem, Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce,** se sídlem Horní náměstí 103/2, Opava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2012, čj. 1450/1.30/12/14.3, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 9. 2012, č j. 30 A 59/2012 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností ze dne 27. 9. 2012 se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Brně, kterým bylo zastaveno řízení o žalobě proti rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 24. 5. 2012, čj. 1450/1.30/12/14.3 podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve vazbě na ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), po marném uplynutí lhůty k zaplacení soudního poplatku.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že soudní poplatek uhradil dne 27. 9. 2012 bankovním převodem částky ve výši 3.000 Kč, tedy dne, kdy došlo k doručení usnesení o zastavení řízení. Výpis o realizaci platby bankovním převodem prostřednictvím internetového bankovnictví přiložil ke kasační stížnosti. Dále stěžovatel uvedl, že

s ohledem na znění § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích a nález Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl ÚS 2/07, má za to, že v takovém případě lze usnesení zrušit a pokračovat v řízení. S ohledem na uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 9. 2012, č j. 30 A 59/2012 – 21, zrušil.

Stěžovatel své námitky nepodřadil zákonným kasačním důvodům ve smyslu ustanovení § 103 s. ř. s., z textu podání je nicméně patrné, že namítá nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., zřejmě podle jeho názoru spočívající v nesprávném výkladu § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Brně v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Soudní poplatek nebyl zaplacen, avšak Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k charakteru napadeného usnesení stěžovatele k úhradě poplatku již nevyzýval, neboť podle konstantní judikatury (viz zejména rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007 – 77 a rozsudek ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 – 77, dále též rozsudek ze dne 14. 4. 2011, č. j. 9 As 26/2011 – 119, nebo rozsudek ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 As 74/2011 – 251) by v takových případech trvání na splnění poplatkové povinnosti znamenalo řetězení řešeného problému.

K věci samé Nejvyšší správní soud především uvádí, že poplatková povinnost vzniká již podáním návrhu na zahájení řízení [ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích] a splnění této povinnosti není nutně vázáno až na výzvu soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 As 24/2004 - 49, dostupný na www.nssoud.cz). V posuzovaném případě stěžovatel podal žalobu, aniž by však současně soudní poplatek uhradil. Krajský soud proto stěžovatele vyzval usnesením ze dne 7. 8. 2012, č. j. 30 A 59/2012 - 18, k zaplacení soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč, podle pol. č. 18, bod 2., písm. a) Sazebníku soudních poplatků k zákonu o soudních poplatcích, a stanovil mu k tomu lhůtu 10 dnů. Lhůta k zaplacení soudního poplatku uplynula dne 3. 9. 2012, stěžovatel však soudní poplatek ve stanovené lhůtě nezaplatil a krajský soud napadeným usnesením ze dne 20. 9. 2012 řízení o žalobě z tohoto důvodu zastavil.

Napadené usnesení bylo stěžovateli (zástupci stěžovatele) doručeno dne 27. 9. 2012, a ten tentýž den, tj. 27. 9. 2012, poplatek „uhradil“ bankovním převodem prostřednictvím inernetového bankovnictví.

Ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích stanoví, že: *„Usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost“.*

Z jazykového výkladu předmětného ustanovení vyplývá, že ve věcech správního soudnictví je nejzazším termínem pro úhradu soudního poplatku den nabytí právní moci rozhodnutí. Stěžovatel se na podporu své argumentace dovolává nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl ÚS 2/07, v němž se také uvádí, že *ve správním soudnictví lze poplatkovou povinnost splnit dodatečně i po zastavení řízení, i když nejpozději týž den, kdy došlo k doručení usnesení o zastavení řízení.* K tomu je však nutno dodat, že lhůta k úhradě, resp. k zaplacení, soudního poplatku je svou povahou *lhůtou hmotně právní*. Tzn., že pro naplnění podmínek pro zrušení rozhodnutí o zastavení řízení podle ust. § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích je zapotřebí, aby nejpozději v poslední den lhůty byl poplatek v dispozici příslušného soudu (ať už v kolkových známkách, v hotovosti v pokladně, na bankovním účtu). K tomu srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2009, sp. zn. IV. ÚS 1156/09, www. cncourt.cz.

V posuzované věci byl sice dán, či proveden, příkaz k bankovnímu převodu předepsané částky soudního poplatku dne 27. 9. 2012, tj. v týž den, kdy došlo k doručení usnesení o zastavení řízení, nicméně, jak vyplývá z obsahu spisu krajského soudu („záznam o složení“ na č.l. 22) na příjmový účet Krajského soudu v Brně u příslušného peněžního ústavu byla předepsaná částka soudního poplatku připsána až dne 1. 10. 2012. V té době však již bylo napadené usnesení v právní moci, podle výše citovaného ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, věta druhá *in fine*, poplatková povinnost za žalobu zanikla a proto bylo řízení zastaveno.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že se Krajský soud v Brně nedopustil vytýkané nezákonnosti, zastavil-li řízení o žalobě, neboť v řízení postupoval zcela v souladu se zákonem, neopomenul žádné procesní kroky, které mu zákon ukládá, a naopak využil všech prostředků, jak stěžovatele poučit o jeho právech. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., když stěžovateli, který ve věci neměl úspěch, nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému jako druhému účastníku řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu